

Folketingets Grønlandsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
post@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2025 - 4604

Doknr.
39674910

Dato
22-09-2025

Folketingets Grønlandsudvalg har d. 25. august 2025 stillet følgende spørgsmål nr. 121 (alm. del) til social- og boligministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Aki-Matilda Høegh-Dam (N).

Spørgsmål nr. 121:

Ifølge Barnets lov og lov nr. 408 af 29. april 2025 er kommunerne forpligtet til at inddrage VISO-enheden i anbringelses- og tvangsanbringelsessager vedrørende grønlandske børn. Hvis en kommune undlader dette, er der tale om et lovbrud. Når sådanne lovbrud forekommer, behandles sagen i praksis videre i Ankestyrelsen, som træffer afgørelse på baggrund af kommunens materiale, men uden mandat til at omgøre en anbringelse alene på grund af lovbruddet. Dermed tager Ankestyrelsen ikke stilling til, om en anbringelse straks bør kendes ugyldig som følge af et lovbrud. Vil ministeren redegøre for, hvordan regeringen vil sikre, at anbringelser, der er foretaget på baggrund af et lovbrud, straks kan kendes ugyldige, så barnet bringes tilbage til familien, indtil VISO-enheden er inddraget?

Svar:

Jeg vil først understrege, at lovgivningen opstiller nogle ganske klare kriterier for, hvornår der kan iværksættes en anbringelse af et barn uden for hjemmet uden forældres samtykke.

Det fremgår således af § 47, stk. 1, i barnets lov, at børne- og ungeudvalget uden samtykke fra forældremyndighedsindehaveren og den unge, der er fyldt 15 år, kun kan træffe afgørelse om, at barnet eller den unge anbringes uden for hjemmet, når der er en åbenbar risiko for, at barnets eller den unges sundhed eller udvikling lider alvorlig skade på grund af følgende:

- 1) Utilstrækkelig omsorg for eller behandling af barnet eller den unge.
- 2) Overgreb, som barnet eller den unge har været udsat for.
- 3) Misbrugsproblemer, kriminel adfærd eller andre svære sociale vanskeligheder hos barnet eller den unge.
- 4) Andre adfærds- eller tilpasningsproblemer hos barnet eller den unge.

Jeg kan desuden oplyse, at der kun kan træffes afgørelse efter § 47, stk. 1, når der er en begrundet formodning om, at problemerne ikke kan løses under barnets eller den unges fortsatte ophold i hjemmet. Det fremgår af § 47, stk. 2.

Afgørelser om anbringelse uden samtykke træffes af kommunens børne- og ungeudvalg efter indstilling fra kommunen, jf. § 47 i barnets lov. Afgørelserne kan påklages til Ankestyrelsen.

For så vidt angår behandlingen af børne- og ungeudvalgets afgørelse i Ankestyrelsen kan jeg henvise til besvarelsen af GRU alm. del spm. 117 i sin helhed, der er vedlagt dette svar.

Jeg kan desuden oplyse, at de generelle ugyldighedsbetingelser i forbindelse med forvaltningsafgørelser er, at der skal være tale om en retlig mangel, som skal være konkret væsentlig, og der må ikke foreligge særlige forhold, som afgørende taler imod ugyldighed.

De retlige mangler, der kan føre til ugyldighed, omfatter bl.a. hjemmelsmangler, manglende partshøring og fejl i sagsoplysningen.

Ved væsentlighed forstås, at manglen har eller kan have påvirket afgørelsens indhold.

Med venlig hilsen
Sophie Hæstorp Andersen
Social- og boligminister

Bilag:
GRU alm. del – svar på spm. 117